

Bibliaóra – 2023. január 31.

Előfohász: „János, az Ázsiában levő hét gyülekezetnek: Kegyelem nektek és békeség attól, aki van, és aki volt, és aki eljövendő,... (Jel 21,4).” Ámen.

Ének: 464. dicséret: „Jöjj, királyom, Jézusom...”

Előima: Hálatelt szívvel állunk meg Előtted, Királyunk, Jézusunk, mert istenséged ma is csodálattal tölt el minket. Köszönjük, hogy Te mindig tudod, mit kell mondani és mit kell tenni az emberért. Te felállasz az asztaltól is, ha nem kívánatos vendég, beteg vagy koldus áll meg a középén. Mindenkinek hirdeted az Úr kedves esztendőjét. Jöjj, Királyunk, Jézusunk, hogy hallgassunk Rád, legyünk a szolgálid és mindhalálig kövessünk Téged, Aki megújulást, életet, békét, erőt és biztatást csepegtetsz mindannyiunk lelkébe. Olyan Isten vagy, Akihez nincs fogható, Akivel senki nem ér fel, mert a Benned megjelent bűnbocsánat mindenre elég. Így kérünk, gyógyítsd meg a lelki és testi nyavalyáinkból, hogy épüljünk egymás hite által, hogy erősödjünk Lelked ereje által, hogy éljük és értsük mindazt, amit elkészítettél nekünk, Te, drága áldott Orvos, szentelj meg és tölts el – kérünk – szerelmed igazi értékével, hogy mindenkor Utánad menjünk. Ámen.

Ószövetségi alapige: Ézsaiás próféta könyve 44. fejezet

„De most hallgass rám, szolgálom, Jákób, Izráel, akit kiválasztottam! ²Ezt mondja az Úr, a te alkotód, aki megformált az anyaméhben, és aki megsegít: Ne félj, szolgálom, Jákób, Jesúrún, akit kiválasztottam! Mert vizet árasztok a szomjas földre, patakokat a száraz tájra. Kiárasztom lelkemet utódaidra, áldásomat sarjadékaidra. Növekednek, mint fű a víz mellett, mint csatornák mentén a fűzfák. Egyik ezt mondja majd: Én az Úré vagyok! A másik Jákób nevére hivatkozik. A harmadik a kezébe írja: Az Úré vagyok! – és dicsekedve említi Izráel nevét. Ezt mondja az Úr, Izráel királya és megváltója, a Seregek Ura: Én vagyok az első és az utolsó, rajtam kívül nincs isten. Kicsoda olyan, mint én? Szóljon, mondja meg, sorolja fel, hogy mi történt, amióta hajdan népet alkottam; és mondják el a jövendőt, ami következik! Ne rettegjete, és ne féljete! Hiszen régóta hirdettem, megmondtam, és ti vagytok a tanúim! Van-e isten rajtam kívül? Nincsen kőszikla, nem tudok róla! A bálványoszobrok készítői mind hiábavalók, és amiket kedvelnek, nem érnek semmit. Tanúik nem látnak és nem tudnak semmit, ezért szégyent vallanak. Ki formált istent, ki öntött bálványoszobrot, amely semmit sem ér? Akik a bálványokhoz ragaszkodnak, mind szégyent vallanak, mert maguk a mesterek is csak emberek. Gyűljenek össze, álljanak elő mind! Majd megrettennek és

szégyent vallanak valamennyien! A kovácsmester vésőt fogva dolgozik az izzó szénél. Pörölllyel készíti a szobrot, erős karral dolgozik rajta. Ha megéhezik, elveszti erejét; ha nem iszik vizet, kimerül. A fafaragó kifeszíti a mérőzsinórt, krétával mintát rajzol, vésővel dolgozik a művén, majd ráspollyal igazít még rajta, míg el nem készít egy emberalakot, feldíszített emberhez hasonlót, hogy egy házban lakják. Cédrust vág ki, tölgyet vagy cserfát választ, amelyet az erdő fái között nevelt, kőrifát ültet, amelyet az eső nevel. Ez lesz az ember tüzelője: vesz belőle, hogy megmelegedjék, befűt vele, és kenyeret süt. De istent is csinál belőle, és leborul előtte; bálványszobrot készít, és imádja azt! Felét eltüzeli: ennél a felénél pecsenyét süt, megeszi a húst, és jóllakik. Közben melegszik, és ezt mondja: De jól megmelegedtem, amíg néztem a tűz fényét! A fa többi részéből istent készíti: bálványszobrot. Leborulva imádja, és így könyörög hozzá: Ments meg engem, mert te vagy az istenem! Nem tudnak és nem értenek semmit, mert szemük nem képes látni, és nincs eszük, nem értenek. ¹⁹Nem gondolja meg az ilyen ember, nem tudja és nem látja be, hogy ezt mondaná: Felét eltüzelttem, kenyeret sütöttem parazsánál, húst is sütöttem, és megettem. A többi részéből hogy is csinálhatnék utálatos bálványt; hát egy fatuskót imádjak?! Aki hamuban gyönyörködik, azt félrevezeti saját becsapott szíve. Nem mentheti magát, és nem mondhatja ezt: Csak hazugságra támaszkodtam! Gondold meg, Jákób mindezeket, mert te, Izráel az én szolgám vagy! Én formáltalak, az én szolgám vagy te, Izráel, nem feledkezem meg rólad! Eltörlöm hűtlenségedet, mint a felleget, vétkeidet, mint a felhőt. Térj meg hozzám, mert megváltottalak! Ujjongjatok, egek, mert ezt tette az Úr, harsogjatok, földnek mélységei! Ujjongásba törjete ki, hegyek, az erdő és minden fája, mert megváltotta az Úr Jákóbot, megmutatja dicsőségét Izráelen! Ezt mondja megváltód, az Úr, aki az anyaméhben formált: Én, az Úr alkottam mindent: egyedül feszítettem ki az eget, magam tettem szilárddá a földet. A jó sok jeleit semmivé teszem, és a varázslókat bolondokká, a bölcseket meghátrálásra kényszerítem, leleplezem, hogy tudományuk bolondság. De valóra váltom szolgálaim beszédét, és követeim tervét megvalósítom. Én mondom azt Jeruzsálemnek: Lakjanak tebenned! – és Júda városainak: Épüljetek újjá! – és romjait helyreállítom. Én mondom a mély tengernek: Apadj ki; a folyóidat is kiszárítom! Én mondom Círust pásztoromnak, és ő minden kívánságomat teljesíti, amikor azt mondja: Építsék föl Jeruzsálemet, és rakják le a templom alapját!”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

1-5. vers: A magasságos Úr több alkalommal Ézsaiáson keresztül felrázza népét, hogy ne féljen. Az Úrnak nagyon fontos, hogy az Ő népe ne a félelmet, hanem az istenfélelmet élje át. Sajnos a nép reszket. Emellett ez a „ne félj!” isteni parancs, mert néha a félelem megoldásának a kulcsa részben az ember kezében van. A Mindenható ugyanis vagy elveszi az ember félelmét, vagy rákiált, hogy ne essen pánikba. A félelem ugyanis megbénít. A félelem leállít, mert igaza van Pál apostolnak, aki így vall: „Nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete...” (Róm 8,15) Mert nem Akárki szól, Akinél, és Aki által a „DE” valóság. Az Úr maga mondja ezt, aki minket segít, mert kiválasztott és tud rólunk. Istenünk a mi oldalunkon áll, épp ezért nincs mitől rettegnünk. Az Úr jól tudja, hogy kicsoda Jákób, az elesett a bujdosó ember képe, de neki sem kell félnie, és olvasunk Jesúrúnról, aki tisztos neve Izráelnek, az egyenes, igazságos, aki nyílt lapokkal játszik élete folyamán. Ő tudja, hogy milyen, megőrzi a reménységet, és nem adja át magát a keserűségnek, de várja Isten hathatós segítségét, Aki a fiúság Lelkét ajándékozza NÉPÉNEK, AKI által kiáltjuk: Abba, Atyánk!” Ez a Lélek élet fakaszt a szomjas földön, az utódok számára áldást osztó Úr, Aki a növekedésre esküszik. Hemzsegni és pezsdülni fog ott az élet, ahol az Úr Lelke igazságként szabad folyást enged az életnek. Nemcsak a fű lesz zöldebb, nemcsak a csatornában él Izráel, hanem a szívek újulnak meg, amelyekben lakozást vesz a Mindenható. Az utódok tudni fogják, Kihez tartoznak, az utódok tudni fogják, hogy Kire hivatkozzanak, és egyedül az Úrral fognak dicsekedni. Közösség, Akik között ott lakik Ő, a Segítő, a Félelmet és Pánikot megszüntető, a reménységet és a biztatást nyújtó Isten, Aki nemcsak alkotott, az anyaméhben megformált, hanem újjáteremtett mindent.

6-8. vers: Az Úr ezekben a versekben bemutatkozik Izráelnek. Minden jellemvonása itt van. Három versben elmondja, kicsoda Ő. Ézsaiáson keresztül mintha újból Mózes, Áron és Mirjám énekelné el a csodát. Istennek minden vonása itt van és minden mögött Ő áll, ami Izráellel történt és történni fog. Először is van, Ő az égő csipkebokorban megjelenő Úr, Aki fel nem emésztődik. Senki és semmi nem alkotta, Ő van, a Seregek Ura, a mennyei és a földi seregek Ura, Első és az utolsó, a tér, az idő és minden neki engedelmeskedik. Rajta kívül nincs isten. A múltban cselekedett és a jövőben is megtesz minden azért, hogy népe tanúskodjon Uráról. Épp ezért szól újból a parancs, nincs kitől, nincs mitől félni és reszketni, mert Isten az Úr. Szabadító, Megváltó, lelkeket Megmentő Isten, Akinek mindene választottja, Izráel. A kérdés ma is ez: Van-e isten rajtam kívül? Ézsaiás és maga az Úr tanúsítja, sőt

Izráelnek is ki kellene jelenteni, hogy nincs, bizony nincsen, mert Ahol Isten, ott szükség nincsen. De a nagy szükségét szenvedő Izráel nem tud tanú lenni, bizonyágtevő Úr, mert fél, retteg, idegenben él, nem látja templomát, nem hallja Ura szavát, nem érti a jeleket. Ekkor szól Isten: Van-e isten rajtam kívül? Nagy kérdés ez számunkra is, amikor nehéz. Nagy kérdés, mert ilyen csak a sóhajtás marad és nincs emlékezés a Kősziklára, nincs emlékezés a hirdetett élet szavára, a múltat kezében tartó Szabadítóra és a jövőt ígérő Messiásra, nincs emlékezés az Úrra, az Elsőre és az Utolsóra, a Seregek Urára, Izráel Királyára. Valljuk be, Istenünk az utolsó helyen van, amikor emberileg nézve félek, reszketek, remegek, hogy mi lesz... Nem tudunk róla, pedig tudnunk kellene. Nincsen, pedig csak Ő az Isten. Elvész, ködbe vész minden, ha félek, ha remegek. Nem tudok róla, pedig csak egy ismeretnek kellene a szemem előtt lobognia: Ő megmondta, Ő megtette, Ő tudja, Ő érti, Ő rólam gondoskodik, és velem marad mindörökké. Válaszolj ma, drága testvérem őszintén az Úrnak: Van-e isten rajtam kívül. Emésszen fel ez a kérdés, amikor félsz és reszketsz. Égjen a szívedben folyton folyvást ez a kérdés, mielőtt beszélsz, cselekszel, mulasztasz: Van-e isten rajta kívül? Olvasd el a 62. zsoltárt, hogy biztos légy a válaszodban.

9-20.vers: A következő versek szépen reflektálnak a bemutatkozásra. Ugyanis az ember szíve bálványgyár. Minden Izráelben akkor ismert mesterséget felsorol, amelyik a házi bálványt elkészíthette és részese volt a kárhozatos bálványimádásnak. A bálványokhoz ragaszkodók semmirekellő életmódot folytatnak. A dicsekvés és a nagyravagyás helyett jó lenne, ha szegyenpír rajzolódna ki arcukon. Minden nemzet minden bálványa elvész. Mindenkinek a szegyenérzet jár, aki bálványokkal cimborál. Azok is, akik elkészítették őket, és azok is, akik előtte hódolnak. A legdrágább és a legértékesebb faanyagból is lehet pozdorja, ami előtt az ember térdre borul és imádja őt. Mert a bálvány ugyanúgy semmi, mint készítője. A mesterember belefárad a munkába, de Isten nem fárad bele a segítségnyújtásba. *„Ő nem fárad el és nem lankad el (Ézs 40,28).”* Így válik semmivé a bálvány, és Mindenné, Örökkévalóvá Isten. Fatuskó a bálvány, aminek egyik része érték, imádom, követem, imádkozom hozzá, a másik részét elégetem és megmelegszenem mellette. A bálvány semmi, nem lát, nem hal, néma, míg az Úr minden a mindenben. A bálványhoz segítségért könyörgő ember: *„Ments meg engem...”* annyira reménytelen eset, mint maga a bálványa. A mindennapos használatra alkalmas tüzelő nem segít. Ez utálatosság Isten előtt. A legőszintébb szív is a bálvány előtt csak a hamuban kotorhat. Drága testvérek! Mindent visz az az ember, aki Istennel jár, semmi az osztályrésze annak, aki faragványok és kézzel csinált tárgyak előtt

borulnak le és imádják azokat. „Jöjjön hozzám, aki az Úré (IIMóz 32,26)!” – mondta Mózes. El tőlem, táboron kívül való, akit megcsalt a szíve. Hamu és gyémánt. Kicsoda az az ember, aki hazugságra támaszkodik? Hány ember, akit az Úr magához térített, vallja bizonyágtevő életével, hogy míg az Úr nélkül élt: Csak hazugságra támaszkodott. Vigyázzunk, hogy meg ne csaljon bennünket a szívünk, ne építsünk a láthatóra, hanem a Láthatatlanra, Aki mindig közvalóvá teszi azt a kegyelmet, amely életet ment Jézus Krisztusban.

21-28. vers: Isten igenis gondolkodóba ejti Izráelt, hogy tudja Ő nem bálvány, hanem élő Isten. Tulajdonjogot formál népére már a kezdetektől. Izráel szolga, tehát választott, és az Úr nem feledkezik meg róla, még ha meg is engedte a babiloni 70 esztendő. Megtérésre hívja népét, a bálványimádó életből van kiút, méghozzá a Szabadító által: *Eltörlöm hűtlenségedet. Szertefoszlik minden felhő. A ború és a borúlátás eltűnik, mert Isten törli el a skarlátpiros bűnöket. Ehhez nincs köze népének és végképp a bálványoknak. Eztörlöm hűtlenségedet és vétkeket, a legmélyebb kegyelemhirdetés az Ószövetségben.* Egy nagy sorozat indul el Izráel életében. Izráel szenvedése utat nyit a kegyelem gyakorlásához. Megbocsát, elenged mindent Ő, Akit Izráel szó szerint vérig sértett. Az Úr azonban vérig ment el és nem vérig sértődött. A tulkok és a bikák vérével Egyszülöttje, Gyermeke, a mi Urunk Jézus Krisztus vére váltotta fel, Aki a kereszten szomjúhozott, értünk könyörgött, majd kilehelte lelkét. Ezt jelenti a mi életünkben az eltörlés a hűtlenséget és a vétkeket. Népét így újíttotta meg. Ehhez Isten segítségül hívja az eget és a földet. Ujjongásra és harsogásra szólítja fel az eget, majd a hegyeket, az erdőket és annak minden fáját. A természetnek is bizony csatlakoznia kell ahhoz az örömmódhoz, amit a megváltás ténye jelent Izráel életében. Isten megmutatja dicsőségét Izráelen. Még most ugyan nem látható, de bizony pompás dicsőség lesz a jussa. Még nem, de már igen. Minden az övé, mert Isten minden mindenkben.

Ugyanis a Megváltó Úr szétfeszíti az eget, tehát távlatot nyit oda, ahol minden beszűkült. Ígér annak, akinek olcsó mindene. Élettere semmi, hálaéneke nincs, csak a fűzfákra aggatott lantjai látszanak, akkor amikor Isten emlékezteti arra, hogy teremtette, és mindent Ő teremtett, az eget és a földet ő alkotta. Alkotott, teremtett szava által. Számára a hamis próféta beszéde semmivé lesz, minden jelentésünk, látásuk elvész. Ők csak átkot szórtak Isten népére, mint Bálám, a jós, Beór fia (Józs 13,22) vagy az endori asszony (ld. ISám 28,8). Isten minden tudásukat leleplezte és kiforgatta őket is biztos helyükről, mint az istentelen bolondokat. Ezekkel ellentétben hiteles beszédét megerősítette azok által, akik küldöttjei, akik valóságosan próféták, és tanácsukat beteljesítette. Isten

ugyanis nem a romlás Ura, hanem az újjáépítés Istene. Amit egyszer megengedett elpusztulni, megengedi annak romjaiból való felépítését. Megengedi a visszatérést Jeruzsálembe, sőt a letelepedést, a lakást és Júda városaiba az építkezést. Isten Ézsaiáson keresztül utal a teremtés után az Egyiptomból való szabadulásra. Aki megengedte a Tenger kiszáradását, megengedi a hazatérést is. Aki parancsolt a tengernek, parancsol Círusnak is, aki eszköze az Úrnak, és elrendeli a hazatérést és engedélyezi a templom felépítését. Isten akaratának a beteljesedését felismerni ebben a szabadítási sorozatban lényeges dolog. Felismerni, hogy minden mögött az Úr áll, Aki elvesz és ad, Aki ad és elvesz. Nyomatékosítani kell, hogy nem a szerencse forgandó, hanem Isten szeretete nyilvánvaló. Jeruzsálem és népe mindent Istennek köszönhet. Círus eszköz. Júda és népe áldhatja Megváltóját és Szabadítóját. Sokszor az eszközt imádjuk a cselekvő Isten helyett. Sokszor a földi, a látható, a királyi rendelet értékesebb, mint maga a KIRÁLYOK KIRÁLYA. Círus azonban Isten kívánságát teljesíti. Az Úr akaratát közvetíti. Nem despota. Isten szíve lágyult meg, nem a babiloni uralkodóé. Isten szíven nyugszik a mi Megváltásunk. Az Úr a mi Kősziklánk, amiből a mi szabadulásunk fakad. Ő mondja Pásztornak a földi királyt, Ő mondja hitelesnek a prófétákat, Ő mondja hiteltelennek a hazug és hamis prófétákat. Ő mondja, és Ő cselekszik, hogy életünk legyen.

Közének: 449. dicséret:4-5. versei: „Hát vajon hogy lehetne...”

Újszövetségi alapige: Lukács evangéliuma 14,1-6

„Amikor egyszer szombaton bement Jézus a farizeusok egyik vezetőjének a házába ebédelni, azok figyelték őt. Íme, ott egy vízkóros ember került elébe. Ekkor Jézus megkérdezte a törvénytudóktól és a farizeusoktól: Szabad-e szombaton gyógyítani, vagy nem? De ők hallgattak. Erre megérintette a beteget, meggyógyította és elbocsátotta. Hozzájuk pedig így szólt: Ha közületek valakinek a fia vagy ökre szombaton esik a kútba, vajon nem húzza-e ki azonnal? Nem tudtak erre mit felelni.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Jézust újból asztalközösségbe vonják, de személyével kapcsolatban már rég nagy a feszültség a farizeusok körében. (ld. Lk 11,53-54) Szombat ünneplése hatalmas élmény volt minden zsidó számára. A farizeusok pedig még hatványozottabban adtak arra, milyen módon ünneplik meg a szombatot. Előkelő ünnepen előkelő vendégeket hívtak meg magukhoz a tekintélyesek. Ez a farizeus pedig tekintélyes ember lehetett. Lehet, hogy a nagytanács tagja volt, hiszen egy volt a farizeusok közül. Egy, akinek fontos volt a szombat.

Egy, aki a szombatért élt. Egy, akinek egy fontos esemény zajlik a házában. Egy, akinek a házában mégis ellenséges viszonyt ápolnak és tanúsítanak Jézussal szemben. Ünnepe, nagy ünnepe, a legnagyobb ünnepe és mégis valami elvész. A régi keleti vendégségek idején nyitva állt a ház, az utca népének szabad bejárása volt, hogy nézelődjék. Talán így került oda a vízkóros, de lehet, hogy a farizeusok rendezték meg az esetet Jézus megfigyelése céljából. Figyeltek Jézusra, de vajon figyelésük újabb próba? Kiüresedett szívek, mert a szabad nap, a szabad szombat többet jelent, mint maga a beteg. Jézus előtt egy beteg ember áll. Megjött a nem kívánatos személy. Vízkórság gyötörte. A víz szinte kontrolálatlanul felgyülemlett a szervezetében. Akkor még nem ismerték a vízhajtót, de sajnos ez a betegség a vér teljes felhígulását vonta maga után. A testben keringő vér pedig egyáltalán nem volt képes ellátni funkcióját, így a létfontosságú szervekhez nem jutott elég az oxigén. Jézus éppen ezért egy kérdést intéz a jelenlévőkhez látva az elalélt ember életét: „Szabad-e szombaton gyógyítani vagy nem?” A tanítók, az írástudók és a farizeusok figyelnek. Mit szabad és mit nem szabad szombatnapon cselekedni? A segítségnyújtás és gyógyítás szombaton csak életveszélyes helyzetek esetén megengedett. A válaszadók hallgatnak. Jézus hatalmával cselekszik, Ő a szombatnak is az Ura, meggyógyítja a beteget és útjára engedi. Jézus megérintette a beteget, amikor gyógyított. Nem tudjuk, hogy milyen érintésről volt szó: ölelés vagy csak egy erőteljes kézfogás eredménye ez a gyógyítás, de az biztos, hogy érintés útját hatolt Jézus hatalma a beteg életébe. Gyógyító érintés, amely által Jézus kifejezi a maga együttérző és beleérző gondoskodását. Így kétség sem férhet hozzá, hogy gyógyulását Jézus által nyerte. Jön a következő kérdés, amely egy közmondást idéz: Kétszer ad, aki gyorsan ad. Ha az ember rögtön segítséghez jut a bajban, akkor sokkal kisebb a seb, ami a bajban keletkezett, mert nem mélyül el. A gyors segítség az embernek sokkal inkább jól esik, mert nem kell tartósan viselni a rossz helyzetet. Jézus ezzel a kérdéssel az asztalközösség tagjait gyógyítja. Képzeld el, hogy mindez téged személyesen érint. A fiad betegsége, a gyermeked életéről lenne szó szombat napon. Érdekelne, hogy milyen nap van? Állatod és gyermeked sorsa múlna a te segítségeden... Érdekelne, hogy milyen nap virradt ránk? A segítő jóság semmilyen korlátozást nem tűr, még akkor sem, ha emberileg nézve a legnagyobb parancsolatról van szó. Jézus felebarátként cselekszik. Ő a szükségét látja. Sőt, ezzel, hogy gyógyít a küldetésnyilatkozatának tesz eleget, amit Lukács több helyen lejegyez:

1., „Ő pedig így szólt hozzájuk: Biztosan azt a közmondást mondjátok rám: Orvos, gyógyítsd meg magadat! Amiről hallottuk, hogy megtörtént Kapernaumban, tedd meg itt is, a saját hazádban (Lk 4,23)!”

2., „Jézus így válaszolt nekik: Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek. Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket megtérésre (Lk 5,31-32).”

3., Amikor az apostolok visszatértek, elbeszítették Jézusnak mindazt, amit tettek. Akkor maga mellé vette őket, és elvonult velük külön egy Bétsaida nevű városba.

A hallgatás beleegyezés. Jézusnak igaza van. Hallgatásukkal azt igazolják, hogy azt tennék, amit maga Jézus javasolt, legalábbis gyermekük és állatuk tekintetében (Lk 9,10).” Jézus is mondhatta volna, hogy ma munkaszüneti nap van, majd hétköznap, amikor gyógyítani szokott, látogassa meg Őt a beteg, (ld. Lk 13,14), mint a korabeli „orvosok” mondták. De ki ne húzná ki kútba esett fiát vagy ökrét szombaton is azonnal? Jézus szerint a szeretetet nem munkanap vagy szünnap viszonya, hanem az Úr szeretetét semmi sem korlátozhatja. Ezért segít Jézus azonnal. Erre már nem tudtak felelni a kérdezettek. Nem is lehet, mert az egyetlen illő válasz Jézus követése szeretetben. Ez az igazi istentisztelet, étellel, halállal, feltámadással, mennybemenetellel és visszajövetellel tanúsított mennyei szabadítás.

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon a hallottakért.

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Ők változnak, de te ugyanaz maradsz, éveidnek soha sincs vége. (Zsolt 102,27b-28).” Ámen.

Ének: 72. zsoltár: „Uram, a te ítéletedet...”

Füle Lajos – Figyelj a lelked égboltozatára

Figyelj a lelked égboltozatára:
fölsejlik-e rajt, végre valahára
az a csillagra írott üzenet:
Testvér született?!

S ha látod azt az írást és megérted,
vidd el magányod Hozzá és sötéted,
S ha megtaláltad azt a Gyermeket,
lábához letedd!